

Potser quan
vinguin els
traspasos...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...ja haurem
traspasat a
millor vida.

Any III-Núm. 109

Barcelona, 18 de juliol de 1935

Preu: 20 cèntims

EL TUSSÓ NEGRE per al senyor Pich i Pon (1)

Varis redactors de La Noche i d'El Dia Gráfico ens pregunten en una lletra confidencial que no deixem perillós una setmana més la injustícia que representa el fet que en aquestes altures el senyor Joan Pich i Pon encara no hagi pogut lluir el Tussó Negre en el seu pit honorat de president de la Cambra de la Propietat Urbana de tota la vida.

Tenen moltíssima raó aquests companys de La Noche i d'El Dia, que una vegada més acaben de demostrar llur afecte i adhesió a la persona de llur amo i mig senyor. Tenen raó.

Don Joan Pich i Pon, glòria legítima d'El BE NEGRE, no passarà un dia més sense tenir el Tussó. Les circumstàncies fan que sigui un condecorat d'estiu, una mena de serpent de mar de l'Ordre del Tussó Negre, però no per això la distinció que li fem és menys condal ni menys sentida.

D'origen humil, en Pich i Pon va demostrar de seguida el seu amor al treball i a la premsa. Analfabet des de la més tendra edat, ingressà al partit radical i acabà essent alcalde de Barcelona. A l'altre, als vint anys, o els vint i tres, passant exactament al revés, però no per això la glòria del senyor Pich deixa de brillar amb un esclat més pur.

Mentre les circumstàncies li ho han permès, el nostre home ha estat republicà de tota la vida. Les coses s'estan posant, però, de tal manera, que sembla que tot sigui fet a posta per a posar a prova una vegada més l'eclecticisme intrínsec de don Joan. No és que el senyor Pich sigui indiferent amb les formes de govern; el que passa és que més aviat són les formes de govern les que des d'un quant temps a aquesta banda cada dia es mostren més indiferents amb ell.

No el volem abandonar, però, en aquest moment de mitja desgràcia. Aquí té el Tussó. A ben segur, la primera cosa que li donen sense pagar.

(1) Als lectors que ens han demostrat per escrit llur estranyesa que la setmana passada haguéssim concedit el Tussó a l'Alcalde, els hem de fer avinent que don Jaume Aiguader i Enllaços encara no havia estat mai objecte de tal distinció, com ells, per un error ben comprensible, creiem.

El dimarts, dia 1 d'agost sortirà l'extraordinari d'«EL BE NEGRE» dedicat a l'es-tiu de Catalunya.

No n'hi haurà per a qui en voldrà!

— Cada dia et veig més desanimat...
— Home, amb aquesta intermitent, qualsevol treballa!

— Pare! pare! Aviat es veurà el «Metro»!

Document sensacional

Manifest de les autoritats

A l'opinió pública:

Fins aquí podíem arribar. Ningú com nosaltres no té dret a exclamar-se, perquè difícilment trobarien una classe més solferta que la nostra. Hem estat dos anys aguantant tota mena de vexacions i d'injúries. Mai dels nostres llavis no n'ha sortit la protesta més lleu. Però ara ja no podem més. Avui surt del nostre cor la més enèrgica de les condemnes.

Des que s'ha implantat la República hem estat objecte de les agressions més diverses, que hem aguantat estoicament i no hem repel·lit. S'han tirat bombes a desdir, i nosaltres com si res. Els atracaments han anat acompanyats, i nosaltres com si res. S'ha robat, s'ha assassinat, i nosaltres com si res. Han mort alguns policies i guàrdies civils, i nosaltres com si res. Ens sembla, doncs, que aquesta passivitat continuada i aquesta resignació eterna ens dona dret ara a elevar la veu.

Fins aquí podíem arribar. Hem de fer constar la més solemne protesta per la indefensió en què ens tenen els ciutadans. Si alguna vegada, no amb veu irada, que no ens escua, sinó en plans dolents, ens hem adreçat al civisme ciutadà perquè posés a ratlla els pistolers que ens atacaven, no hem trobat mai aquella defensa que tenim dret a exigir. La ciutat ha fet el dret als nostres clams i nosaltres ens hem trobat solts enfront dels anarquistes més desfermats, alimentats en els baixos fons de la vagància i del vici.

Però això s'ha acabat. Estem disposats a no deixar-nos vexar més. Si els ciutadans no ens defensen, ens defensarem nosaltres. D'ara endavant, estem disposats a repel·lir tota mena d'agressions. Si ens ataquen, atacarem; si ens ataquen, atacarem; si desapareixen, desapareixem. No creiem pas haver d'arribar a prendre aquestes actituds, que d'altra banda repugnen a la nostra consciència liberal. Però davant de la indefensió en què ens deixen els ciutadans, caldrà prendre les més enèrgiques de les mesures.

Per això hem volgut advertir la ciutat. Que ningú no es sorpreni si en el futur contestem a trets les agressions. Que ningú no s'estranyi si en l'avenir prescindim de lamentacions eixorques. Que ningú no s'admiri si d'ara endavant ens prenem les coses

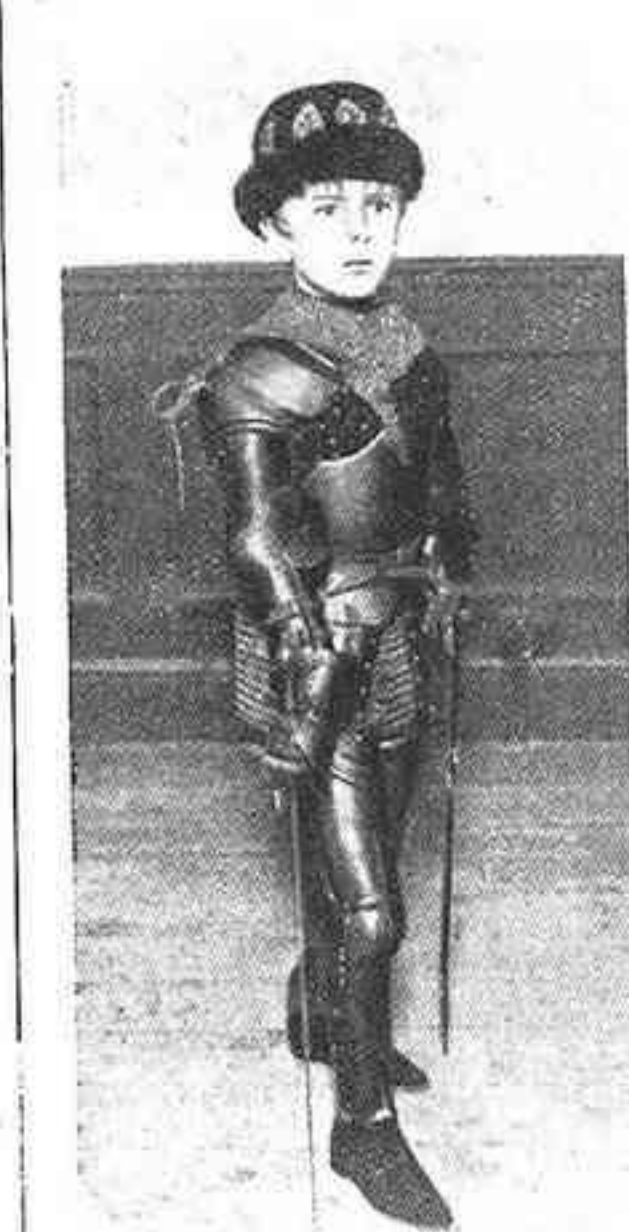
a la valència. Que tothom es dori per advertir.

I, abans d'acabar, hem de fer constar una vegada més el nostre sentiment per veure'ns arrossegats a aquest corrent de violència. Som de natural gent pacífica i enemiga de maldecaps. Ens hi hem pensat molt i molt abans de decidir-nos. Ha anat d'un que que no pleguéssim...

LES AUTORITATS

Encara sobre les vocacions irresistibles

Un nou document històric ve avui a engruixir els cada dia més sorollosos èxits d'El BE NEGRE. Es tracta no res menys que del retrat d'infantesa del general Dencàs, extret clandestinament de la col·lecció de Charles S'ndreu i Fivaller, i en el qual, com abir ens fou permès de constatar-lo, en el retrat d'infantesa del noi prou lloctat ministre de Marina, hom pot fer-se càrrec de quanta veritat contenen les nostres afirmacions sobre les vocacions irresistibles.

El general Dencàs, a la tendra edat de set anys.

El general Dencàs a l'edat de set anys (redat en què apareix en la foto que reproduïm), ja era tot un allucinat per les terrabastades bíbliques i sembla que, comparat pel seu entusiasme per als vestits de malla, a la taula dels sols es mostrava satisfet davant d'una munió de ben arreglades sardines de llama.

De llavors ençà, tanmateix, ha elogiat molt, però el petit Dencàs segueix essent l'infant dels somnis bíbliques, dels soldats de plom i dels espasms pseudo-estrolats, amb la lamentable diferència que ara somnia un bigotet de dictador, manipulant i arreglant uns escamots i es proposa fregar sàdicament, pel nas d'En BE NEGRE, tots aquells espasms pseudo-estrolats.

La vaga de la construcció Finalment s'ha arribat a l'acord que la vaga pot continuar

Hem tingut un sobresalt. Per uns moments hem temut que el ministre del Treball no hagués resolt la vaga de la construcció. Hauria estat demeritoritzador el fet que un ministre del Treball trobés la solució d'un conflicte obrer. Ou s'ha vist! Ultra que el fet hauria estat boicotjar la campanya confusionalista que nosaltres venim a sostenir setmana darrera setmana, amb l'ajuda de les autoritats.

Sortosament, no ha passat d'una alarma falsa. El senyor Largo Caballero no ha resolt res i gràcies a Déu hem entrat sense dificultats a la cinquantesima setmana de vaga. Els únics que s'han declarat partidaris de la solució del ministre han estat els obrers afiliats a la U. G. T., els quals prometeren entrar a treballar ahir dilluns, pas decidit en el procés de la vaga, puix que cal tenir en compte que ells no havien plegat.

Els contractistes d'obres han volgut donar una prova de llur esperit de concòrdia i han anunciat, també, que acataven les bases del senyor ministre, de les quals discrepen en allò que fa referència a l'horari i als sous. No cal dir que per aquestes insignificàncies és de creure que els obrers no deixaran de reintegrar-se a les obres i agrairan com la bona voluntat dels contractistes.

Un altre dels punts de la qüestió que deixen penjant les bases del senyor Largo és l'aspecte dels dies de pluja i de la manera que cal treballar-los. Hi ha qui opina que allò millor consisteix a plegar; d'altres creuen que és molt indicat un paràgraf. Dos criteris del tot irreductibles que poden promoure un xatrec de discussions i fins i tot provocar una pedregada.

El Jurat Mixt troba excel·lents les disposicions ministerials i els seus membres estan disposats a donar l'exemple començant per treballar ells. Sembla que personalment acabaran l'enderroc d'«El Siglo» i fins s'assegura que el senyor Largo Caballero vindrà expressament de Madrid per passar llista i tocar el xiulet.

No ho oblideu!
El primer d'agost, l'extraordinari d'«EL BE».

Les males llengües

Ha causat molta sensació entre les joventuts d'Esquerra d'Estat Català el fet que a Madrid, en el banquet que els catalans residents allí donaren al senyor Companys, fos protestat el discurs que pronuncià en català el senyor Pi i Suñyer. Però, ha causat més sensació, encara, el fet que el senyor Companys donés satisfacció als periodistes i diputats protestaris, expressant-se seguidament en castellà.

Sabem que s'ha reunit la Comissió de traspàs de Serveis per proveure aquests casos-hells idiomàtics i ha acordat que d'ara endavant, catalans i catalans entre ells, a Madrid s'expressarien en base; no catalans i no catalans entre ells, a Barcelona, parlarien en gal·lec; català i castellà, a Aragó, parlarien en andalús; català i castellà, a Múrcia, parlarien en valencià; castellà i català, a Bascònia, parlarien en murcià; i així successivament.

La clau d'aquests entrecruaments lingüístics consisteix a partir la diferència. Pel cas que se susciti nous conflictes derivats d'aquesta solució, podrà emprar-se el castellà, però mai en cap cas el català. Així ho aconsella la conservació en bon estat de la concòrdia.

Tot torna

Llegim als diaris: «Ha estat denunciada pel fiscal i recollida per la policia, l'edició de La Rambla».

«Amb motiu de la denúncia del fiscal, la policia ha recollit l'edició de La Publicitat».

«El bonic del cas és que això ho llegim en els diaris de l'any 1933 i, si no recordem malament, ja ho havíem llegit també moltes vegades en els de 1930 i començaments de 1931. Aleshores, aquests periòdics, també eren republicans, com ara».

En canvi, el fiscal, tampoc no era republicà, com ara.

El tractat de comerç amb l'Uruguai

Reus, 17. — S'han reunit, en assemblea magna, les entitats econòmiques, i fins les oficials, per demanar al govern que torni a fer el tractat de comerç amb l'Uruguai.

Els ànims estan molt excitats.

Es tem, d'un moment a l'altre, un discurs del senyor Farreres i Duran. (Corresponsal).

El senyor Macià ha dit que hi ha dues maneres de mantenir l'ordre: el preventiu i el curatiu. (Dels diaris).
— Ara vé a saber si m'han agafat preventivament o curativament.

L'Ajuntament torna per les seves perdudes glòries

A petició de varies famílies, la passada sessió fingué novament aquell caire tan particular que tots enyoràvem

ABANS DE LA SESSIO

L'escena representa el despatx de l'Alcaldia. L'Alcaldia, que és accidental, està ocupada pel senyor Duran i Guàrdia; les poltrones estan ocupades pels caps de les minories.

El Sr. Duran i Guàrdia. — Senyors i senyora (la senyora és, és clar, l'Alcaldia). Senyors i senyora: Com hauran pogut veure, ja

comença per un pòster en virtut de la denúncia del fiscal. El bonic del cas és que això ho llegim en els diaris de l'any 1933 i, si no recordem malament, ja ho havíem llegit també moltes vegades en els de 1930 i començaments de 1931. Aleshores, aquests periòdics, també eren republicans, com ara.

En canvi, el fiscal, tampoc no era republicà, com ara.

El Sr. Giralt. — Jo tinc la manera d'omplir la tribuna. Deixeu-me presentar dictàmens de personal i veureu com la taquilla raja. I si fem el transport de les carns i les línies d'autobusos...

El Sr. Casanoves. — No podem. Hem promès no aprovar res important. Només podem aprovar els enllaços ferroviaris, que amb 300 milions es poden fer.

El Sr. Giralt. — D'això en diu que no és important? Els meus... (s'adorm)... (es desperta) ai, dictàmens són més «barats» per a la ciutat.

El Sr. Casanoves. — És que els enllaços seran nominals i, per tant, els 300 milions també ho seran. L'únic que no serà nominal seran els vots, perquè les eleccions són per votació secreta.

El Sr. Pellicena i Giralt. — Ah! Això no!

El Sr. Duran. — Així, doncs, què farem?

El Sr. Pellicena. — Ja ho tinc!

I surten a fer-ne.

LA SESSIO

El Sr. Duran i Guàrdia. — S'aixeca la sessió. Ai, s'obre la sessió.

El Sr. Conde. — Com que faig de Secretari perquè en Pi i Suñyer és al Congrés de Pins i Suñyer que es celebra a Madrid, lleigeix l'acta de la sessió anterior. (Fa veure que ho fa.)

El Sr. Duran i Guàrdia. — ¿S'aprova? Aprova. Passem al Despatx Oficial (fan veure que hi passen). Ara entrem a l'Ordre del dia (hi entren perquè és practicable).

El Sr. Samblancat. — Yo, señores, pido que continen sobre la mesa veintidós dictàmens de cuentas de la Exposición que importaban en total 786.338 pesetas y que todavía no he podido estudiar como quisiera.

El Sr. Casanoves (fent Pullet). — No Jesús, perquè és a Madrid! — Home...!

El Sr. Samblancat. — Tenga en

ELS DISCURSOS D'EN CASANOVES

En Giralt. — Quina cultura té aquest home! Jo que em pensava que a l'Ajuntament ja no em quedava res per a aprendre...

cuenta el Sr. Casanoves que la semana pasada dejó aprobar los que eran de menos de 10.000 pesetas...

El Sr. Casanoves (el mateix joc). —Home...

El Sr. Samblancat. —Es que quiero ver si hay gato encerrado. A lo mejor se trata del vellocino de los huevos de oro...

El Sr. Casanoves (id. id.). —Queden sobre la taula.

El Sr. Vachier. —Com que l'aigua que bevem és una merda, hauríem d'aprovar un dictamen que digui que s'han d'estudiar aquelles altres famoses aigües que són les mateixes que bevem.

El Sr. Alomar. —Les aigües que bevem són bones i ho sé de bona tinta, perquèestic al Laboratori, encara que no hi vaig mai.

El Sr. Vachier. —Vós no sabeu tecnologia, i el que cal és estudiar les aigües i l'electricitat i tot el que es presenti.

El Sr. Duran i Guàrdia. —¿Entrem a les proposicions? (Fan veure que hi entren.)

El Sr. Givalt. —Nosaltres demanem una subvenció de 10.000 pessetes per a l'Ateneu Pedagògic.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

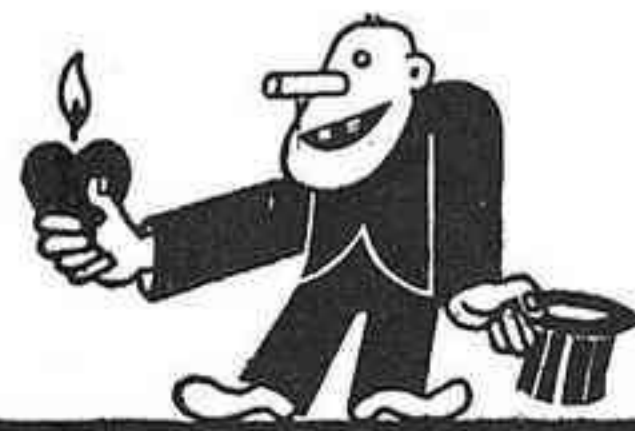
El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

El Sr. Casanoves. —Jo també en sóc de catalanista de tota la vida i no en tinc de subvenció.

El Sr. Pellicena. —M'hi oposo perquè es va negar la subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans i és catalanista.

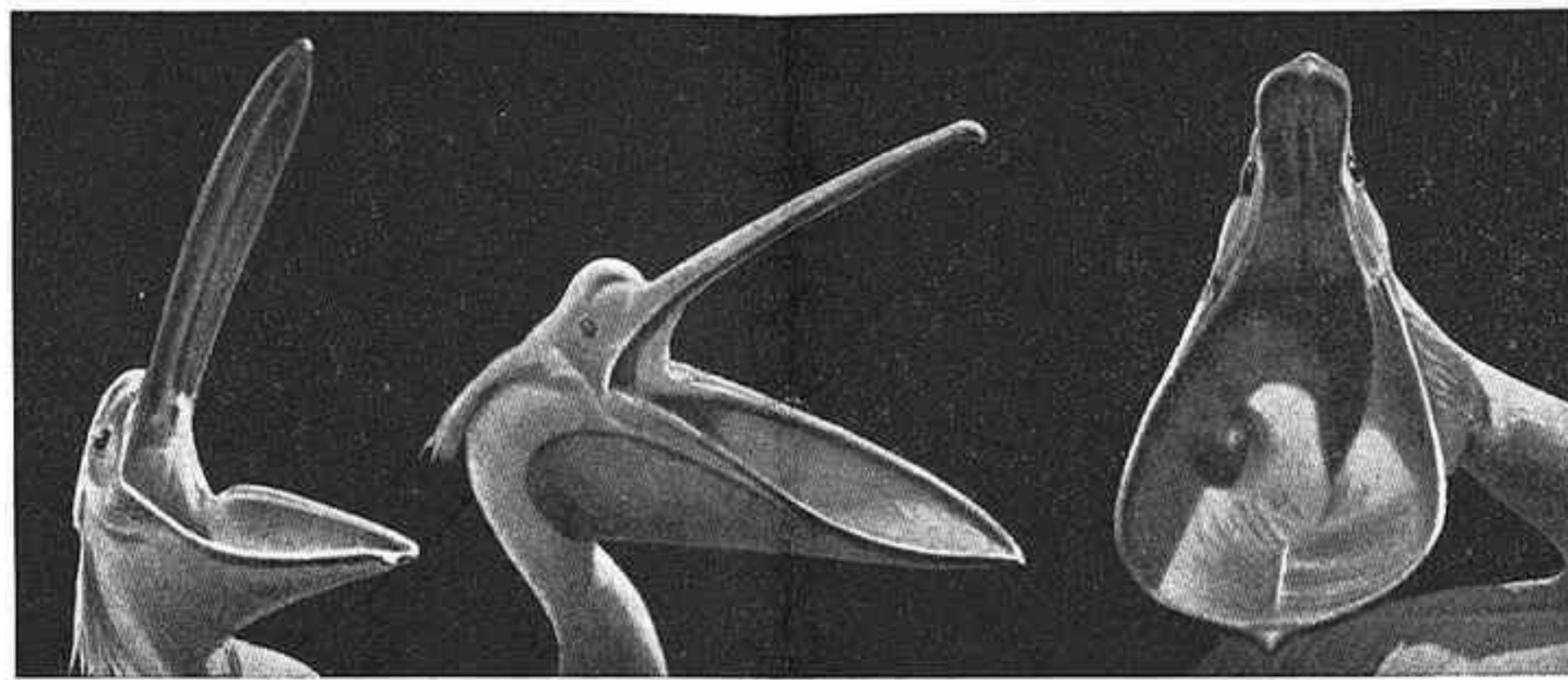
amb el cor a la mà

A EN J. A. TRABAL LI HAN TOCAT ELS SOUS

LES APETENCIES DELS RADICALS

UN QUE FA MERITS

Ahr

Avui

Demà

(Són unes fotos «Be Negre»)

Davant del despatx del Conseller de Cultura hi ha sovint un pobre vellet de cabellera abundant...

L'altre dia aconseguí entrar dins del despatx del senyor Gassol, i després d'haver provat amb mant do de pit les seves dots vocals, clamà:

—Perquè a més, senyors, jo sóc una víctima de la República. Tot i la calor que fa, porto aquesta melena només que per assemblar-me al senyor Gassol!

INFORMACIO COMPLETA

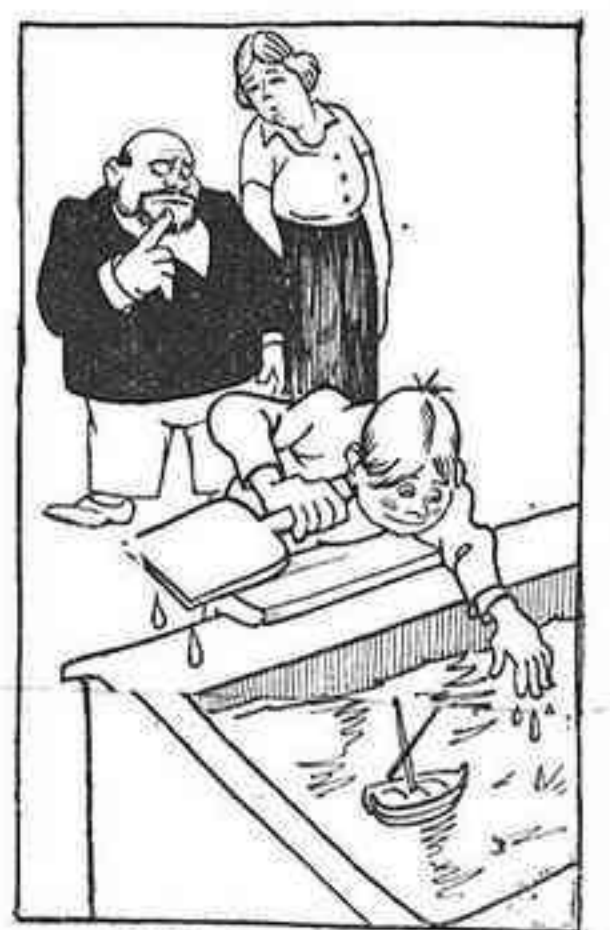
El senyor A. Rovira i Virgili ha publicat un article detonant a «La Humanitat», en el qual condemna severament la mandra dels diputats...

L'article està molt bé. Ara que trobem a mancar-hi un darrer paràgraf en el qual el senyor Rovira reconegué que ell és dels diputats que concorren menys al Parlament...

AQUESTS LAICS!

En complimentar el Decret que ordena que tots els col·legis de religiosos que actualment estan encara en funcions legalitzessin llur situació...

I el més bo del cas és que això és cert! Res, les influències del senyor Lasarte.

ESPERANCES DEL PARE —Té! Poiser el veurem ministre de Marina...

UN BON PROGRAMA

A «La Vanguardia» de divendres trobem el programa de les festes de la II Setmana Cultural Valencianista. Diu així:

- Dia 23: Dia de la Patria de la Setmana Valencianista; corrida de toros.
Dia 24: Dia de la Llengua; segona corrida de toros.
Dia 25: Dia de la Economia; tercera corrida.
Dia 26: Dia del Mestre; quarta corrida de ferret.
Dia 27: Dia de lo Llibre; quinta corrida de toros.
Dia 28: Dia de la Música; sexta corrida de toros.
Dia 29: Dia del Teatre; séptima corrida de toros.
Dia 30: Clausura de la setmana valencianista; octava corrida de toros.

Si la cultura és el pa de l'esperit, es pot ben dir que aquesta setmana valencianista serà la setmana del pan y toros.

La nova ideologia d'«El Be»

Responent milers de consultes que ens han estat fetes a causa d'alguns dels treballs publicats en el nostre número anterior, hem de dir que sense reclams ni advertiments previus...

Un punt de delicadesa ens impedia fins ara donar aquest pas, que estem segurs que serà vist pels nostres lectors amb la natural alegria.

Subst és que el senyor Joan March té una assenyalada predilecció per a finançar els periòdics que en el títol reten homenetge als principals elements de la naturalesa. Per exemple: La Tierra, El Sol, La Soli...

Aquest compte corrent assegura la vida d'El Be fins a l'extrem de poder dir que per a ell no arribarà mai la Pasqua, La pasqua, la farà ell, El Be, d'ara endavant, a tot allò que representi conculcació dels drets de l'home, esclavitud, repressió; en una paraula, serà un setmanari conscient.

I quan un setmanari es torna conscient, ja sap per què ho fa.

Table with 2 columns: Cotitzacions and values. Includes items like Comercial de l'Uruguai, Comerç Argentina, Balança Xile, etc.

Calma absoluta en els negocis, el que fa que les cotitzacions siguin fluïxes amb tendència a la baixa. Caldrà esperar la florida dels enllaços ferroviaris perquè el país s'animi una mica.

Enllaços i aigües

«La Campana de Gràcia» publica uns grans anuncis del Metro Transversal: «La Humanitat» en publica uns altres, també grans, de la Companyia General d'Aigües.

A l'Ajuntament es parla dels enllaços i de les aigües. Amor con amor.

La Regla

suspes tornorà ràpidament i sense perill amb POTES FEMI. De venda: Segolà, Dr. Andreu i Felas.

Tenint el ventre net resia l'home satisfet; i com és llepol i gormand, EL SUCRE DE MADUIXES és sempre el seu purgant.

LA CANÇO DEL DIA

L'Ametlla la dimissió tot de sobte presentava, en Casares l'encaixava i no deia si ni no.

Cap a Madrid se n'anava una comissió de cinc,

i ahi uns diuen: Ai si vinc! i els altres fan el trempat, prò ningú l'esquellerinc lliga a la cua del gat

—I doncs, què es conta? què es diu? Com rutlla això del traspàs? corre molt o sols va al pas?

El periodista no viu, i pertot vol ficà 'l nas. Despen astúcia i malícia, procurant una clarícia, i es cansa de preguntar en cerca d'una notícia que no acaba de trobar.

Que si en Dencàs, que si en Pi, que si un Govern General— notícia sensacional que un diari del matí

que si en Badia o en Forcades, i qui sap quantes vegades hom pensa amb en Terradelles, que la raó no debades és del grup d'en Casanelles.

—Senyò Alavedra, què passa? què diuen des de Madrid?

Miri que estem en neguit per saber si és que es traspassa l'Ordre públic, i el bullit que fa tants dies que dura quan ens en deixin la cura arribem a liquidar.

L'Alavedra, si es detura, no ho fa pas per contestar:

Diu que sí; que bé: que vaja; que en Pi i Sunyer és allà; que en Casals l'hi acompanyà; que d'allà on no n'hi ha no en raja; que és molt bo el senyor Macià; que el que és ventat no és guatlta; que el que es fa malbé s'espatlla; que el possible no és probable... li dóna un cop a l'espatlla i s'allunya tot amable.

—Ilustre i digne patrici, President del Parlament, vostè, sempre tan atent, em traurà d'aquest desfici. ¿Quines gestions s'estan fent

sobre això de l'Ordre? digui, senyor Casanoves, sigui vostè el meu informador.

—No hi ha res que tant m'obligui com un prec en aquest to.

Doncs, parlaré: heu de saber que dimarts que ve obrim el Parlament, i hi serem tots els qui hi tenim a fer, i legislant seguirem.

La calor no ens fa basarda; el que no enllestim la tarda ho acabarem a la nit. Si els moltons porten suarda també porten gran profit.

—Prò jo deia una altra cosa... —És igual; el Parlament treballarà de valent.

I si és que a algú li fa nosa la fema que hi estem fent, que gosi dir-ho; i a més, si treballem en excés, a la pàtria prou li agrada.— I encaixant gentil, després,

—Si no en traïem l'aigua clara, no sé pas com m'ho faré i al diari arribaré amb la vergonya a la cara, confessant que no podré comunicar-los cap nova. Si passo d'aquesta prova i em deixen al mateix lloc, portaré un ciri a Sant Roc i un altre a la Bonanova.

Senyò Alcalde, senyò Alcalde: veig que arriba d'allà dalt.

Vostè si jarà cabal d'un periodista que malda per informar-se com cal. Digui'm, digui'm; el traspàs és bé? ¿S'ha fet ben capaç el govern del senyò Aznà que aquest problema és un cas que afecta tota l'Espanya?

L'Alcalde somriu amb sorna, i diu: —Això dels enllaços ferroviaris, a cabassos ens portarà el pa i la torna. Jo, amorós, us obro els braços, riquesa de la ciutat! — El periodista, esverat, sols deia: —Si per això... —De llavors està tancat i no ha fet ja res de bo.

—¿No li agrada que ens traspassin l'ordre públic? —Em temo que també ens traspasoren el desordre públic.

INDISCRECIIONS DAVANT ELS PERIODISTES

Dimercres passat a la Generalitat, el senyor Tauler es lamentava que les decisions i els acords del Govern fossin coneguts dels periodistes i que aquests els esbomassin en llurs periòdics.

Naturalment, el senyor Tauler donava la culpa al senyor Ametlla, ja que, segons ells, els diputats de la majoria són de confiança.

Això ens féu pensar que una vegada el senyor Viadui, havent contat un «potin» a un periodista, molestos per al senyor Sauret, va dir-li després d'haver-se donat el gust d'haver-li llegit:

—Quins dimonis aquests periodistes! Ho saben tot!

VIES URINARIES

DEBECTES SEXUALS POLICLINICA FARRE PIJOAN RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.º

Advertisement for 'Restaurant Sol y Sombra' featuring a man and a woman at a table. Text includes 'CUBERTS A 3 Ptas. OBERT DIA I NIT' and 'CARR. NOU DE LA RAMBLA (CARRERS CONDE ASALTO) 12-1'.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIO Corts, 414 - Telèfon 30422

Els fabricants de bombes han amenaçat els ciutadans de Barcelona amb una nova vagn.

Don Francesc Macià segueix pessimista.

A «La Humanitat» sembla que comencen a pujar-li els colors a la cara.

A la Generalitat, a títol d'entrenament, li han estat concedits els serveis domèstics.

Ha estat vist als banyes Sant Sebastià l'escriptor Angel Ferrant fent l'àngel.

Advertisement for 'HOTEL MARTIN' located at 'AIGUES DE SANT HILARI SACALM'. Text includes 'Obert de l'1 de juliol fins al 15 de setembre' and 'Auto diari Barcelona-Sant Hilari durant la temporada oficial'.

Els poemes de Carles Riba constitueixen un sòlid teixit de poesia.

Un teixit tan sòlid com els mitjons «Molfort's».

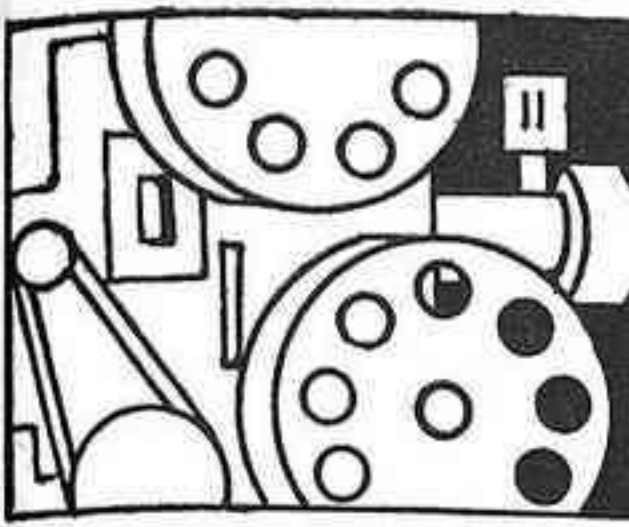
Robert Gerhard va anar a l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre a tocar el seu poema musical intitulat: «Les parts de l'amor».

En Lluís Companys ha escoltat tota una sessió de l'Ajuntament de Barcelona sense marmar-se. Avantatges del Ministeri!

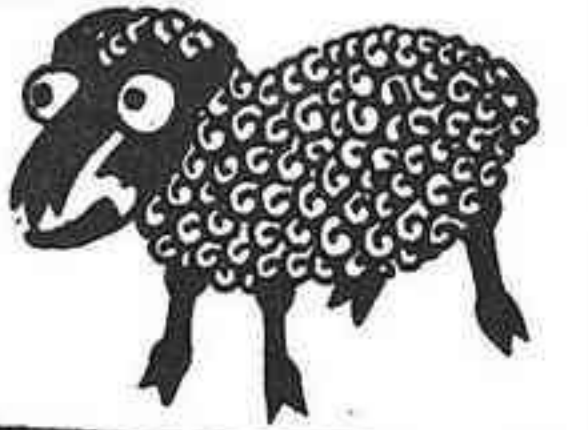
Ha estat molt comentat l'estudi crític de Sebastià Gasch, inserit a les pàgines de «Miradors», sobre les grans possibilitats coreogràfiques de la petita Malera.

Advertisement for 'XAMPANY LAVERNOYA' featuring a bottle and glasses. Text includes 'A una taula ben proveïda no hi pot mancar' and 'CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA'.

Advertisement for 'LLIBRERIA' featuring a book and a lamp. Text includes 'L'OCCELL DE PAPER' and 'TAPINERIA, 10 ■ BARCELONA ■ TELEFON 24800'.

El Be a les foscaules

LES ESTRENES

Tenint en compte les calor que podrien espantar la clientela, l'Urquisona ha deixat per al fort de la temporada d'estiu un film que es titula «Con el agua al cuello». El públic, és clar, es pensa que hi està fresc, però durant tota la pel·lícula no es parla per a res de bars, sinó de les dificultats que passa una pobra noia endeutada fins al capdamunt. Els tècnics, però, i els ciutadans de Barcelona, ja saben de què va, i hi van més aviat atrets pel segon títol del programa, que diu «¡Salvada!». Però després resulta que, si la que està amb l'aigua al coll és la Irene Parcel, la salvada és la Joana Crawford. En què quedem? — es pregunta aleshores el client que hi anava a la recerca d'una solució.

Però el curiós del cas és que és molt millor el conflicte que l'aparent solució, perquè el primer és un film divertit i el segon una barba. Sort que en aquest darrer film hi surt la Joana Crawford, la qual, per a demostrar que no vol enganyar el client, hi balla un ball amb una barba d'Oncle Sam (postissa, naturalment).

«¡Salvada!» (ah!) és un film per a convèncer els pecadors que a l'Exèrcit de Salvació hi trobaran salvació i que sempre s'hi divertiran més que no pas als cabarets, perquè, si són dones, hi ha xicotets com Clark Gable, i si són homes hi trobaran la Joana Crawford. Tenim notícia que aquesta organització ha rebut demandes de catàlegs de preus dels més acreditats atacadors del nostre país que només demanen la setmana anglesa per tal de no perdre les aptituds.

JACKIE COOPER

Al Coliseum fan «La Hija del Dragón» (ai, quina por!), que és un dels films de por més divertits que hem vist sense deixar d'esser dels més ensopats. El públic no ho entendreà i nosaltres tampoc no ho entenem. Però és que es tracta d'un film de misteri i de policia. Per veure si ho entenem tots dos, mirarem d'explicar l'argument.

Hi ha una artista xinesa que és l'Anna May Wong, que és filla del Dr. Fu Manchú, que és Warner Oland, que, com se sap, no és xinès. Primer misteri. Warner Oland tothom es pensa que és mort, però no ho és. ¿Per què no ho és? Perquè és un viu que vol matar els altres.

Però hi ha un policia xinès que és Sessue Hayakawa, que és japonès, que vigila, però no pot evitar que Warner Oland mati un pobre actor emmetzint-li el tabac i després aplaudint-lo (a l'actor, no al teatre), i això és un altre misteri.

Però el detectiu xinès, encara que és japonès, li etziba un tret i el mal fereix. Aleshores Warner Oland se'n va a casa la seva filla. Li fa uns discursos i, en comptes d'enviar a cercar el metge, crida el policia per fer-se rematar de mala manera, i traspasa el negoci a la seva filla.

Però la filla s'enamora del client, que és el fill de l'actor aplaudit i assassinat, i no es decideix a servir-lo. Però un dia veu que el client li fa el salt, i aleshores el fa raptar, fa raptar-la a ella, fa raptar el policia xinès que és japonès i, quan va a fer els comptes als dos primers clients de la manera complicada com ho fan en aquests films, el xinès-japonès, lligat i tot, es tira per la finestra, i mig mort, pot explicar a la policia el que passa. La policia allibera la parella, però la filla del Dragó fuig i s'amaga, i quan va a matar d'una vegada la seva rival, el xinès-japonès mig mort, que en l'endemig s'havia enamorat, surt, li engega un tret, la mata i ell es mor de l'altra meitat, queda mort del tot i el film s'acaba.

I el públic fa Uf!
Però no és un film Ufa, sinó que és un film Paramount.

Al Capítol, ara que s'acaba la temporada, ens han començat a donar films anglesos, uns de bons, uns altres de dolents, com tots els films del món. Aquesta setmana ens en donen dos que Déu n'hi do. Un és «El Teniente de Navío», que el recomanem al senyor Companys, perquè hi veurà vau-xells de guerra sense necessitat de marejar-se i podrà fer exercicis sobre què faria si un tinent de navili fes el que fa el tinent de navili d'«El Teniente de Navío». El que ha fet, nosaltres no ho sabem, perquè amb aquest costum de fer dos films llargs en un sol programa, no hi ha manera de veure'ls tots dos.

En «El loco aviador», que és l'altre film que fan al Capítol, hi veiem un aficionat a policia tan ximple que sembla professional. Ell no s'està de dir als criminals que és policia, i els criminals vinga tancar-lo i narcotitzar-lo i tirar-lo a l'aigua. Però, és clar, hi ha una noia que li vol bé, i l'ajuda a salvar-se, i a l'últim, encara que sigui ximple, aconsegueix perdre els traïdors. I en això es coneix que és aficionat i no professional.

PUBLIC CINEMA

Passatge de Gràcia, 57
Telèfon núm. 19062

SESSIÓ CONTINUA
de 3 a 8 1/2 i de 10 a 12

Localitat única, seient i peseta

Demà, nou i important programa

Notícies, Reportatges i Documentals "FOX"

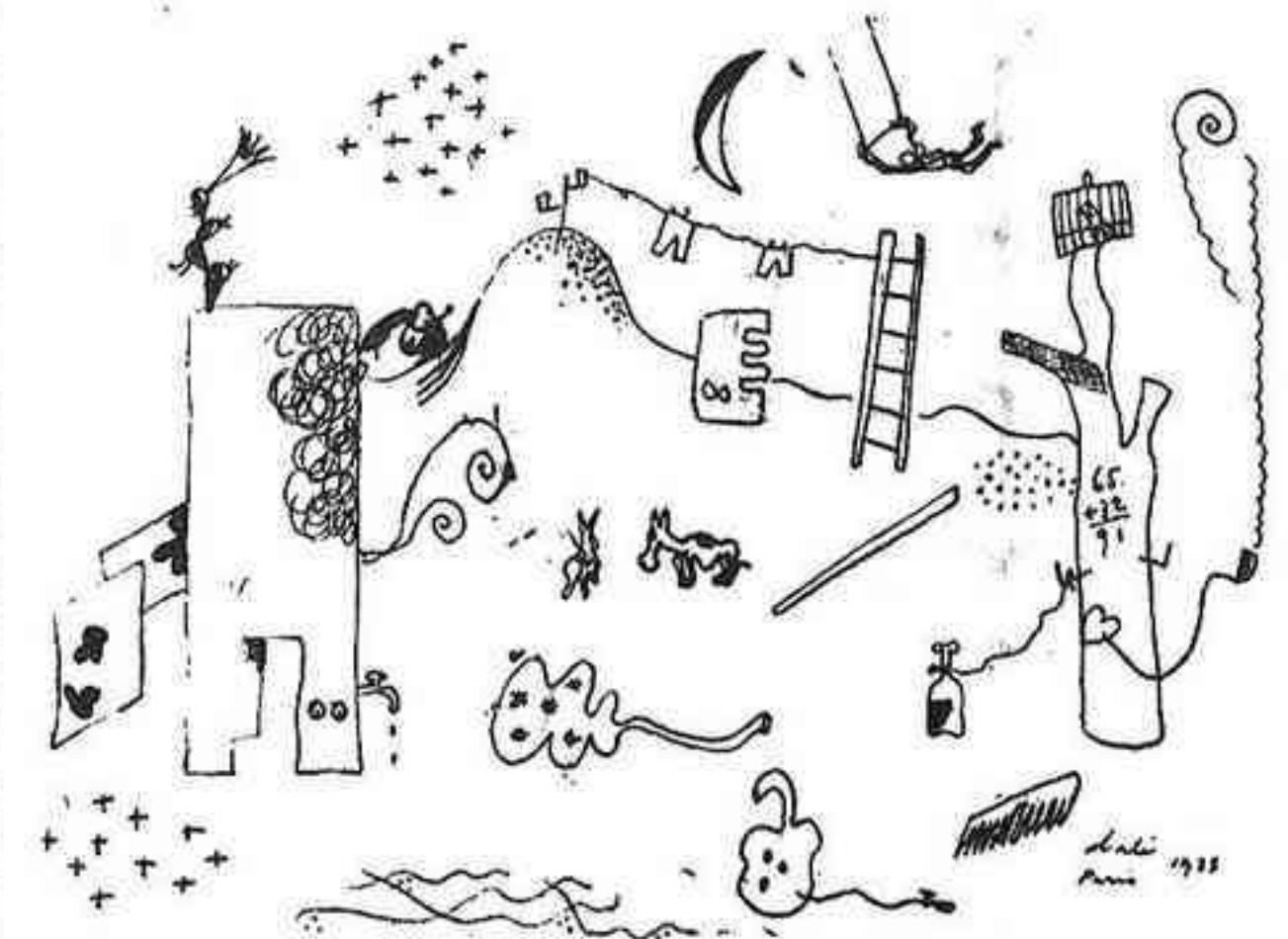
Avis als alemanys!

Text i fotografia publicada a La Noche, per on es pot comprovar que els nens que concorren a les festes patriòtiques del consolat francès són uns nens dignes de tenir en compte.

Galeria d'«El Be»

Un Dalí inèdit

El BE NEGRE, desitjós de correspondre a l'entusiasme dels seus lectors i amics, i sense necessitat de recórrer als auspicis de ningú, inaugura avui la publicació d'obres inèdites dels nostres artistes dins la secció «Galeria d'El Be».

L'honor d'aquesta inauguració ens ha semblat de lleïta justa fer-lo escaure en la personalitat artística de Salvador Dalí, un dels artistes catalans més interessants i més vius (1) del moment.

L'obra que reproduïm «Tífus sense-feina» és, potser, de tota l'obra de l'il·lustre figurene,

la més putrefacta i la més anti-artística en el sentit més eloqüent del mot.

El tífus hi és expressat amb tanta emotivitat que, esguardant-lo fixament, hom no pot defugir l'idea, si més no, de sotmetre's a l'abraçada antipirètica de l'aspirina.

Amb motiu de l'exhibició d'aquesta obra a les «Galeries Henriettes» de París, els surrealistes, com el seu nom indica, han tramés a Salvador Dalí un brot de farigola amb una foto a tres tints del «Palau de la Quincalleria Catalana».

MOLT IBEE!

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estúdia, 9 - Telèfon 10775

Avui nit: Benefici de MARIANO ASQUERINO amb l'obra

Era una vez en Bagdad

Dimecres tard: l'èxit del dia

El Expreso de Viena

Dimecres nit

Era una vez en Bagdad

Divendres nit: Benefici d'IRENE LOPEZ HEREDIA amb l'estrena de la comèdia en tres actes d'Enric Suárez de Deza

La Duquesa se divierte

Gran companyia de comèdies

IRENE LOPEZ HEREDIA i MARIANO ASQUERINO

estiguérem a punt, a punt, de tornar a anar-hi diumenge a la nit, puix anunciaven una funció de comiat dels senyors Guerrero, Paso, Torres del Alamo i Asenjo, i per a la nostra tranquil·litat volíem tenir la seguretat que tots aquests senyors marxaven realment de Barcelona. Quatre autors, quatre. Un més, i quan tornin a venir de Madrid a estrenar una nova revista, gairebé hauran de viatjar en tren especial.

Els barcelonins, per a fer una revista no necessitem pas tants autors. L'espai de paper que estalviem en el cartell podem destinar-lo a l'extensió del títol. Així, una obra que fan al Victòria, «En un asunto peludo... lo metieron al barbudó». Si diguéssim que es tracta d'un bon vodevil arrevistat, no seria veritat, i, a més, ningú no s'ho creuria. Si diem que és molt dolent, serà veritat i ens apuntarem un èxit profètic, puix que encara s'ha d'estrenar en el moment d'escriure aquestes ratlles.

Floretes de music-hall

L'Escudero ens visita

Cada vegada que l'Escudero ve a Barcelona s'arriba a la nostra redacció per a saludar-nos a l'ensoms que flamenquit-zar-nos en tot el possible. Això darrera només ho aconseguíem en part perquè, entre els redactors d'aquest seriós setmanari, el que menys, balla un «fandanguillo» i aguanta aquelles nou copetes de manzanilla sense eridar visques al general Dencàs ni cometre cap altra n-gosarada anormalitat per l'estil.

Escudero ve de Nordamèrica carregat de dòlars i de triomf. Els crítics l'han tractat molt bé i ell, naturalment, sembla que ha sapigut fer exactament amb els crítics.

—De les ballarines actuals quina us sembla la més interessant?

—L'Aurea de Sarrià, quan no balla, queda interessantíssima.

—Voleu que fem constar queoem als nostres lectors?

L'Escudero va aixecar els ulls a l'alçada d'un quint pis, com aquell que cerca una resposta, i a l'últim es va despenjar amb aquesta facècia:

—Si: els hi podeu aconsellar que si un dia arriben a ballar flamenco com jo, sobretot!, que no cometin el deuteu d'explicar-ho a en Gaseh. Se'l trobarien a la sopa!

«Congorila» és o no és un «fimo»?

La Fox escriu al BE

El senyor Horeen és el signatari d'un lletra que hem rebut i que, dona la manca de temes cinematogràfics que proporciona l'estiu, anem a publicar íntegrament. Diu així:

Barcelona, 6 Julio, 1933.

Sr. Director de EL BE NEGRE. Mendizábal, 22. Ciudad.

Muy Sr. nuestro:

En su número del 4 de Julio de 1933, página tercera, hemos visto algunos dibujos bajo el título «Disbauxes del cinema».

Nosotros vemos que ustedes se refieren a una película titulada «Ingagi», pero, en una de las caricaturas ustedes ponen «El timo del Congorila».

Para su información, le avisamos que la película Congorila fué estrenada por Hispano Foxfilm S. A. E., y, el que suscribe como director de la casa, presenta enérgica protesta por el título del dibujo «El timo del Congorila».

Aunque nosotros entendemos bien que EL BE NEGRE es un semanario satírico, no creemos pueda usted permitir que sus dibujantes o escritores se metan con una casa que hasta hoy en día no ha timado a ningún empresario.

La película Congorila, registrada por nosotros, el título ha sido formado por la fusión de las palabras Congo y Gorila, e Hispano Foxfilm S. A. E. está dispuesta a ofrecer 10.000 pesetas para cualquier obra de caridad, si usted o sus ilustres dibujantes o colaboradores pueden comprobar que la película Congorila es un timo.

El que suscribe tiene un buen sentido humorístico, pero, bajo ningún concepto, puede permitir se burle un dibujante de la casa que representa el que suscribe, por la única razón que no le parece conveniente.

Al anunciar en su periódico «El timo del Congorila», creemos es su deber comprobar el timo o rectificar en su periódico.

Ultimamente, hemos visto varias veces artículos sobre la persona del que suscribe, algunos poseedores de gracia, y otros sin sentido, pero nada hemos dicho, porque hemos querido pensar y seguimos pensando que todo fué hecho en broma; pero el meterse con nuestra casa, especialmente utilizando el título «El timo del Congorila», ya es otra cosa.

Esperamos tendrá usted la amabilidad y la cortesía periodística de rectificar esto o retirar que la película Congorila es un timo.

Anticipándole las gracias, nos repetimos attos. y afmos. s. s. q. e. s. m.

HISPANO FOXFILM S. A. E.
El Director.

SSH/LP

RESTAURANT

«El Be Negre» diu...
ES EL MILLOR

Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 9

Per encàrrecs de publicitat a **BL. BB. NEGRE**, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

El triomf de la democràcia en l'organització de les exposicions d'art barcelonines ha obtingut una coronació plena d'esclat amb les adquisicions acordades al tancar l'exposició d'aquesta primavera.

Es cosa de dir, però, que allà on s'ha portat millor aquesta democràcia, ha estat en el Saló de Barcelona, puix que amb un sistema ben original, i d'uns resultats superbs, segons ens han fet saber per les gasetilles enviades a la premsa, han resultat premiats tots aquells artistes dels quals els crítics acostumen a oblidar-se lamentablement de citar en les seves ressenyes. S'han de notar algunes excepcions, és clar, com la de Colom i d'algun altre, que dubtem molt que hagin quedat satisfets del premi que els ha estat atorgat, puix que la perspicàcia democràtica els ha posat al costat de tots aquells notables desconeguts.

Cal esmentar, potser, que aquesta democràcia votadora no es va recordar per res de la pintura que portà a l'Exposició un tal Felip Elies que, a judici dels pintors de diumenge que feren de jutges, no ha meregut cap menció.

L'honor a qui el mereixi. Bé s'ha de fer constar que aquesta democràcia ha anat bastant més ben orientada en les adquisicions del Saló de Montjuïc. Com en el de Barcelona, el mínim és d'obres de qualitat, en el de Montjuïc, el mínim és de les dolentes.

Les nostres felicitacions més efusives han d'anar també a la Junta de Museus, que ha tingut per la gran pensada d'adquirir per al Museu d'Arts Decoratives, ceràmica de l'inefable i anglosicil senyor Guàrdia. Creiem, no gens menys, que quedari perfectament al costat d'aquells cendrons estil barroc de copa que figuren a les vitrines del museu esmentat.

Entre els assistents al sopar dedicat a Joan Cortès i Vidal, va causar gran sorpresa l'adhesió que hi envia el pintor Sr. Camps-Ribera, que no feia gaire corria adulterat per tal de fer al desús d'èrlic «una cana nova», segons no s'amagava de dir a tothom que el volia escoltar.

Aquesta intenció va arribar a oïdes d'en Cortès, qui tot seguit deixà la seva premsa enfardadora i se'n anà a buscar en Camps perquè posés a realització el seu projecte.

I en Cortès deixà als seus amics: «Una cana nova? No em vindria gens malament!»

Home, Cortès — diem nosaltres —, no serà tant!

Aquesta setmana, els nostres estimats lectors trobaran a mancar l'habitual col·laboració del nostre admirat i anti-velazquí dibuixant Ernest Guasp, valencià incorporat a la cultura catalana, a la qual ha aportat el matís inconfundible del seu talent, germà del del gran Sorolla i de l'immens Blasco Ibáñez.

La causa de l'absència de l'estimat Guasp és el set vintge

Maricel-Park

El Park d'Atraccions més important d'Europa

Golf - Muntanyes russes - Witching - Waves - Bug - Futbol - Avions - Automòbils elèctrics, etc.

El millor mirador del mar, la ciutat i la muntanya.

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pla.

Obert cada dia tarda i nit

Al Còmic ja han plegat. Ha arribat el retir obrer obligatori a la «vedette» Blanqueta Suárez i a les segones típles. Els desitgem a totes una bona vellesa. En la temporada vinent esperem poder aplaudir llurs nemes respectives, de les quals tenim les referències millors.

El tenor Làzaro es proposa cantar cinc-cents inexorablement darreres «Marinas». Està a la vuitanta-quatre. En els medis teatrals es segueix amb gran interès aquesta prova, que hom diu si és subvencionada per la casa de les grageas «Five», contra el marçig.

El mestre Guerrero està molestat perquè el senyor Lluís Calvo s'ha endut el premi instituit a la millor temporada lírica. Diu el senyor Guerrero que ell ha fet a

Madrid una temporada de tretze mesos i només ha guanyat nou mil pessetes. Déu n'hi doret. Vet ací que el popular compositor trobarà finalment un procediment de guanyar-se la vida sense necessitat d'ofendre la música.

Desgraciadament per al teatre, l'èxit de la pel·lícula «Mercedes» no ha estat prou convincent perquè es dediquessin definitivament al cinema els senyors Santpere, Arcos, Planes i els seus deus vivents. La nostra enhorabona als cineistes. Una altra vegada serà...

Entre les companyies que durant l'estiu van per aquestes comarques de Déu, hi ha la de la senyora Ortiz i senyor Grasses. L'altre dia representaven «Sol i Sombra» en un poble de la costa. La veu d'un espectador interrompé un diàleg andalús que tenien els dos:

—Digues-li-ho en català, que ja t'entendrà!

Deu ésser per aquests èxits parcials que la parella Ortiz-Grasses ha pensat seriosament fer temporada catalana a l'octubre vinent. Ergelosit, el senyor Canals ha dit que ell també en tornaria a fer. Segurament ha estat per por d'una concurrència excessiva que la senyora Vila i el senyor Davi han deixat entendre que ells potser emigrarien al teatre castellà. Tremolem només de pensar que s'acomplexin els pitjors d'aquests vaticinis.

Sembla que la senyora Vila i el senyor Davi estan molestats perquè els «productors» del film «El café de la Marina» no els han cridat a ells, i han preferit dos artistes menors de llur companyia, la senyora Roger i el senyor Ventolrà. Algú que freqüenta el conegut matrimoni d'artistes diu que fa cara de Prunes agres.

HOLLYWOOD BAR - DANCING

CORNER NOU DE LA RAMBLA, 105
TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la **DEMON'S JAZZ**

ORQUESTRA COMPLETA

Grans atraccions a la pista

orelles esgarrriades

Mai ho hauriem dit

A «La Humanitat» se descobren aquestes perles:

ELS «GANGSTERS» ALLIBEREN EL BANQUER QUE TENIEN SEGRESTAT

Xicago, 13. — Després de dotze dies de captivitat, el banquer senyor Hafactor ha estat posat en llibertat.

Malgrat que la família de dit senyor ha afirmat no haver llurral cap quantitat per al riscat, la policia creu que ha estat donada als segrestadors una forta suma per tal que el citat banquer fos alliberat.

Per això mercie llonances la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, creadora d'aquest important servei.

Ep!, senyors de «La Humanitat»: Qualsevol diria que ja estem a l'escapada!

La repressió

Un fet divers de «La Noche»:

Cuando a las cinco y media de esta mañana tuvo lugar el referendo en la Delegación de Las Cortes, habia en uno de aquellos calabozos un sujeto que habia sido detenido a las 24 horas del día anterior por la guardia civil.

Se le registró esta madrugada y se le encontró una pistola automática en uno de los bolsillos del pantalón, para cuyo uso carecia de licencia por lo que pasó al juzgado.

De manera que per portar pantalons també es necessita llicència?

...Enllaços aeris?

D'«El Diluvio» del dia 11, en la informació del vol de l'esquadreta del general Balbo:

El arador con Girona, que ha volado tres veces en hidroavión Dornier, sobre la misma ruta seguida por Balbo y sus compañeros, ha presentado al alcalde, señor Aguado, una instancia dicha:

«Mis vuelos Europa-América por el Atlántico no tienen importancia al lado del realizado por reintenciones hidroaviones italianos que, además de ser en dicho número, han salvado directamente los 2.400 kilómetros que separan Reykjavik de Caserighi, recorrido que yo hice en dos etapas.»

I que dimoni n'ha de fer de tot això el Dr. Aiguader?

Un país nou

Els actes commemoratius de la festa nacional francesa a Barcelona eren ressenyats en el «Noticiero» de divendres.

Deia, entre altres coses:

Ha recibido a sus compañeros el cónsul general M. Morawicki, acompañado del viccónsul y del cónsul de Ferpiñán M. Manjon y alto personal de las oficinas.

Tot callant callant, es ven que els peripetiansos ja tenen la independència.

Un flagell

El regidor senyor Domènec Pla va donar, dijous, una conferència, i ell mateix en va facilitar una informació a la premsa, en la qual es podia llegir:

... parló dels projectes de Disposicions sobre tot autitubercu, losos, extenent-se en consideracions respecte a aquest flagell.

S'es té en compte que el Dispensari del general Domènec Pla costarà 480.000 pessetes, potser això de flagell no està mal aplicat.

El fill d'en Piñol

El diari carlí de Lleida «El Correo», publica la següent nota de societat:

El hogar de nuestro querido amigo y suscriptor, don Serafín Piñol, se ha visto aquejado de con un hermoso castaño, en forma de un robusto muchacho, que produce ser digno continuador del carácter laborioso y simpático de sus padres. Nuestra enhorabuena.

I la nostra, home, i la nostra!

A París tenia d'ésser

El vell «Brusi» portava aquest titular:

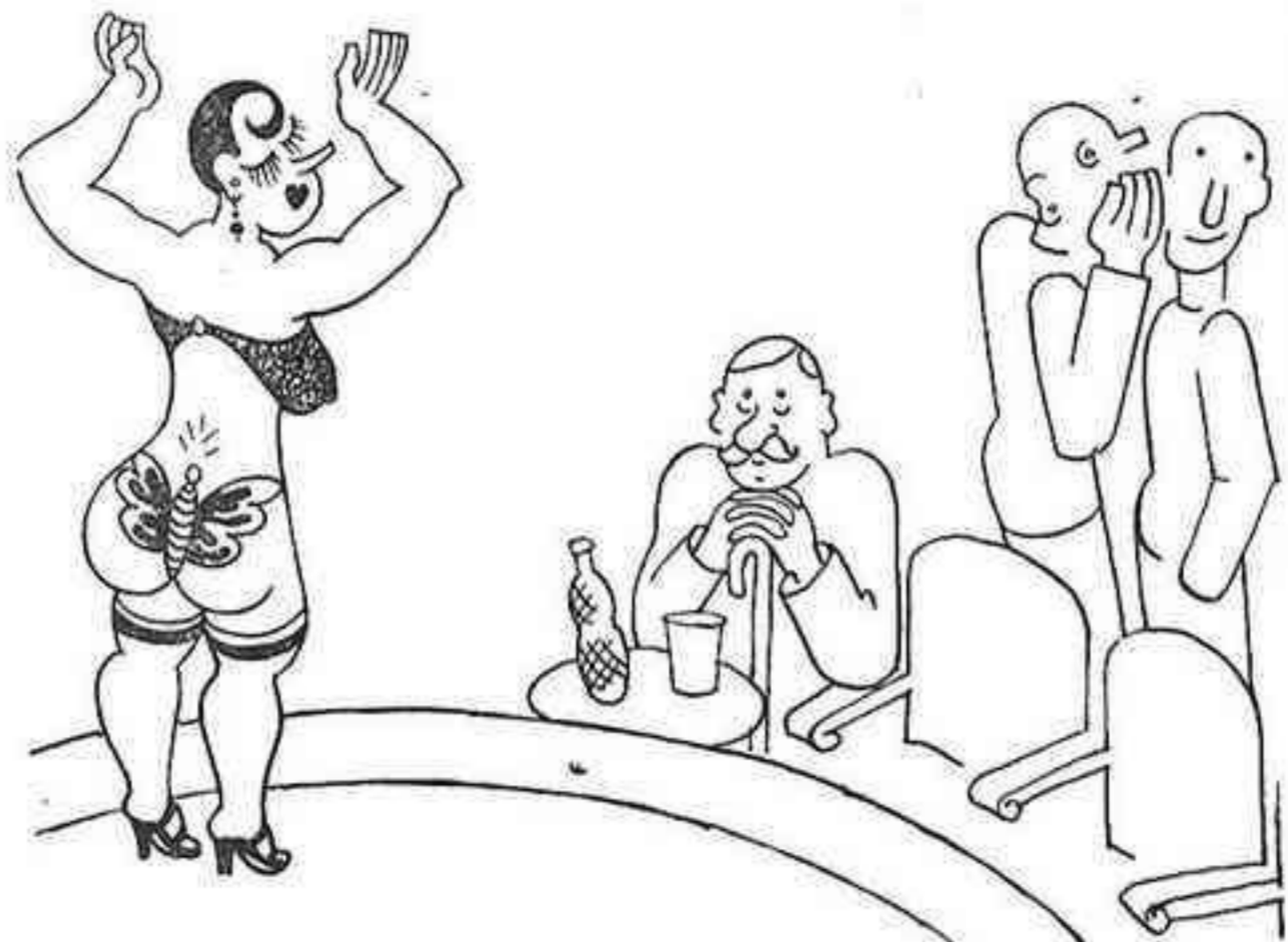
De París EL GRAN PREMIO DE PARIS ES VENCIÓ POR SCHERONS

No comprenem com les autoritats permeten aquestes lliures designals.

EL TRASPAS DE SERVEIS

— Què fem Claudi? — Mira, ja ho pots veure ..

— Què fa en Pere? — Mira, ja ho pots veure.

Una setmana de gran activitat

Fins fa pocs dies hi havia 1.300 presos a la Model; però 300 no governats foren alliberats; tots no, però, perquè 50 eren estrangers proposats per a l'expulsió i han estat simplement traslladats a altres presons.

Queden 250 presos que ja no són presos.

Anant a una altra cosa; el dia 24 s'ha de celebrar la célebre causa pels fets de Terrassa, el senyor Barriero ha de venir a defensar els processats. Però el senyor Barriero no està pas per enderques i els ha escrit una carta parlant el que se'n diu clar.

Es diu que gràcies a aquesta avisada provisional, el senyor Barriero farà una gran defensa.

S'esperen esdeveniments abans del dia 24.

Ai joventut, joventut! Les Olimpíades de l'Esquerra

Des que «La Humanitat» va publicar en el seu primer número matinal la seva famosa convocatòria de les «Jornades de les Joventuts d'Esquerra d'Estad Català», les Joventuts d'Esquerra d'Estad Català anaven de bíbit pensant que diem voldrien dir aquelles ombres i aquells blancs que es veien sota un títol que tot just s'endevinava. Foren tantes les cartes i les preguntes telefòniques que es rebieren a la redacció del recent matiner diari que aquest decidí abandonar l'aquarella i fer una edició impresa per satisfer la curiositat de les intrigades joventuts i diumenge passat repetia la convocatòria.

Llegir-la els escamots i abandonar aquests les seves tasques habituals per dedicar-se a les extraordinàries a que eren invitats fou tot ú.

I fou tal l'ardor jovenil que hi posaren, que les jornades, que havien de celebrar-se per l'octubre, hagueren de tenir lloc abir a la tarda.

Aquest i no altre fou el motiu que el públic veies la mobilització general dels escamots i que la F. A. E. prengues les seves precaucions retirant-se dels llocs de més trànsit.

Convocats a correueta els jurats, aquests es reuniren per tal de veure com els concursants venien els seus enemics, l'esport i la cultura.

El primer de reunir-se fou el de Belles Arts, Belles Oficis i Arquitectura, compost pels senyors Dalmau (Josep), pintor; Guàrd (Josep), dibuixant i erudit d'art; Merender (Jaume), pintor i orfebre; Puig Galràl (Antoni), arquitecte; Roca (Antoni), dibuixant; Sert (Josep M.), arquitecte; Farrac (Angel), escultor.

No cal dir com, de les Belles Arts i Belles Oficis el vencedor fou el Bell Otero. En els vidres guanyà un accessori el vidrier Gol, autor de la cristalleria de la Generalitat fabricada per encàrrec del Sr. Milà i Camps.

El premi d'Arquitectura (maquetes, projectes) pel que fa a migrates de l'Esquerra a l'A. les primeres, el cos de mecanicament; pels projectes el Dr. Aiguader amb el seu d'Enllaços (ferroviaris).

Es reuniu totseguit el jurat dels concursos literaris, com-

post pels senyors Battestini (Nicolau), metge i publicista; Capdevila (Lluís), literat; Llucelles (Enric), literat i actor; Peñarau (Salvador), literat; Puig i Ferrater (Joan), literat; Vila (Mare Aureli), advocat i publicista.

Els guanyadors foren: De la poesia que cantí l'inici de les nostres llibertats, el Sr. Aragó; Lema; «La sardana és una dansa que es feia i es desfèia a Sabadell».

Challenger: Del mateix lema, però a Martorell, el senyor Riera.

De la «millor evocació poètica als patricis catalans del passat» el Sr. Espanya amb una evocació dels generals Martínez Anido i Milans del Bosch.

De la «millor poesia que cantí les inquietuds obreristes mundials», al Sr. Simyo i Garriga, pel bell madrigal «Senyor Governador, nosaltres, encara que fidelment operats del fetge, també diem...».

Del «millor sonet de caire ciutadà» al Sr. Vachier, pel seu sonsonet sobre la circulació.

Del «millor sonet de caire rural» al Sr. Riera de Martorell pel sonet «El pobre rabasser, el pobre rabassaire».

De «la millor poesia de tema lliure», al Sr. Pere Coromines per una corrada el títol de la qual ja és tan lliure que no ens atrevim a escriure'l.

De «la millor prosa de tema lliure», al Sr. Pere Coromines per «Las trece noches imaginarias de Juanita».

Accésit a la pitjor, Lluís Capdevila.

Del «millor article sobre la importància de la poesia en el renixement polític i social de Catalunya», a Agustí Escalas, sans pel seu article sobre «la inexistència de la poesia i del renixement polític i social de Catalunya fins l'aparició del Sistema».

Del «millor cant a la mar», al Sr. Lluís Companys, pel seu «Cant de la Cartera».

Teatre: Desert, el sainet de caràcter ciutadà i el de caràcter rural. El de mal caràcter al Sr. Lluís Títol «Burrul».

El jurat de Música i Dansa compost pels Srs. Boronat (Roc), compositor; Fontbernat (Josep), compositor, director del Cor Nacional; Matas Higueras (Joan), director de l'Esbarri de Dansaires «Barcino»; Torrents (Jaume), concertista i compositor.

Secretari del Jurat: Alexandre Forcadès.

Els premis de música els guanyaren els Cent Homes de Fontbernat i els de dansa el Sr. Armengol de Llano.

Vingueren després les proves atlètiques. Entre elles resultaren notables els metres lliures perquè quedaren una mica raspats i els «Rellevaments 4 per 100 metres lliures», que es cotitzaren a l'alta. La «Cursa original» carregat-se un sac de 80 quilos i tornar al punt de partida fou guanyada pel senyor Farreraz i Duran. En el sac hi havia uns precósos neurals.

La «lluita a la corda», entre els grups de «l'Opinió» i de «La Humanitat», quedà indecisa i continua encara. Les proves són contemplades per tota la secció femenina de les Joventuts.

En el «Muntatge de tendes», «classificació dels qui, en menys temps, les muntin i millor» s'arribà un tal garbuix que no hi hagué manera de determinar el vencedor.

El «Partit de rugby», «Competició d'un equip de les Joventuts amb un equip forà», no es va celebrar perquè no n'hi va haver cap que volgués perdre.

Els premis, de moment, s'han fet constar a la llista de serveis dels guanyadors.

Un manifest Els amics de Catalunya

Hem trobat al periòdic «Pravda», de Moscou, el manifest següent que omplirà de joia el cor dels nostres llegidors:

«S'acaba de constituir a Leningrado una nova entitat, Amics de Catalunya.

«Convènia que hi haguessin Rússia qui, amb la màxima decisió i fermesa, emprenguessin la tasca de mostrar tots els caires de l'obra que es porta a cap a la Catalunya autònoma, des d'aquella data memorable de l'1 d'abril de 1931, en que per primera vegada en la història del món un Govern de coronels, rabassaires i poetes, s'apoderava dels destins d'un gran país, i empenia la tasca enorme d'edificar una nova societat, fonamentada en la socialització dels empleus municipals i d'altres mitjans d'impulsió i de descants.

Davant d'aquell fet històric, s'aixecaven arreu del món nivells de passions contradictòries que no han fet altra cosa que amagar constantment l'ou, impossibilitant a l'home curós, no ja la comprensió, sinó admetre fent-li perdre el coneixement i la moneda.

«A donar lliure sobre això, han vingut els «Amics de Catalunya». Aquesta nova organització representa la confluència dels atans de conèixer l'obra portada a cap pels heroics escamots catalans. Emprèn la tasca de donar a conèixer d'una forma objectiva, la indústria del fum, la gènica elèctrica de l'endolla, les arts més o menys males, la col·lectivització de les terres d'altri, en fi, totes les manifestacions que l'enginy humà porta a cap en aquell gran país. No cal dir que d'una manera especialíssima estudiarem els Enllaços Ferroviaris, aquesta obra vastíssima davant de la qual el nostre Pla quinquenal resta reduït a un simple «Memora» per a entretenirment dels nostres «pioniers». Organitzarem sessions de cinema documental, on podran observar-se sense prejudicis totes les interessants costums dels indígenes de la Catalunya autònoma.

«Aquesta obra difícil de facilitar informacions de la Catalunya autònoma (sense passar pel sedós tergiversador de la Generalitat) i donar a conèixer el que allí es realitza, és el que manrava a Rússia. Confiam trobar un ambient favorable entre els nostres poderosos i llumils, la qual cosa ens fa-

ilitarà poder cobrar activament les quotes assignades.

«Les adhesions poden adreçar-se a la Cooperativa de Dides Roges i al Soviet de Blas-nudors de Déu.

«Joan Alawedroff, secretari del President del Consell de Comissaris del Poble; Lluís Capdevila, alfabet; Apelles Fenossawski, guaitaire; Josep Fontbernatoff, cantant; Enric Llucelles, comediant ploraire; Jaume Miravittskí, comunista; Enric Morerowski, autor de «Las tentaciones»; Salvador Planiew, tècnic del xulet; Joan Puchiferretskí, ànima de càntir rus; Joan Rebulloff, ex-diputat a la Duma; Jaume Serrahunteroff, pope; Jaume Wachievewski, enginyer per correspondència; Ramón Vinxyerief, autor d'èxit; i Joan Fichtponek, humil sigardor del Volga.»

P. S. — Hem rebut una carta del tenor senyor Màxim de Rikskioff, desconegut a Rússia com conegut al cató Espanyol del Paral·lel, el qual ens comunica que ell, malgrat ésser rus, no ha signat el manifest i no per que no sigui amic de Catalunya, sinó perquè és més amic, encara, dels que el conviden a sopar.

«La veritat, trobem que si el monument està en vies d'execució, com diuen, ens trobarem el dia menys pensat amb un germà petit del d'en Pi i Margall que el nostre primer ajuntament republicà va tenir l'encert d'arrecuar i substituir-lo pel que s'està construint actualment, cosa que ens evitarà la vergonya de veure'n el capdamunt del passatge de Gràcia.

«L'estil «negre» encara té adeptes, pel que es veu, i l'estil de la república és ben lluny, certament, de constituir-se en mans dels senyors Maris i Tarrach — un altre escultor que participa de les adinacions sense coneixes.

«Ah, i la Generalitat ja ha donat vint-cinc mil pessetes pel monument a Francesc Layret.

A «La Veu» van de bòlid

Sembla que el senyor Cambó comença d'estar inquiet per la marxa que porta «La Veu», o «Les Veu», que ja li costen, en l'etapa Abadal Chico, 250.000 pessetes. Ara comencen de venir les economies, i el senyor Abadal i Vinyals voldria incloure-hi en Guillem Guillem Diaz Pla (Guillem!), però aquest no guilla. En t'uni, entre les altres mesures salvadores, el senyor Cambó volia cridar Lo Miquel Capdevila per donar-li un càrrec important.

Això, a «La Veu» es discuteix molt si era cert o no, però un dels elements més destacats de la Lliga deia que era segur que ho era perquè en Cambó acostuma a equivocar-se molt. Ara sembla que amb l'ajut del senyor Abadal i Vinyals el senyor Cambó no es proposa ensorrar la Lliga, però males llengües del partit tenen esperances que ho aconseguiran.

(Ve de la pàg. 3)

a Madrid per tal de prendre part en unes oposicions de professor de dibuix als instituts de segon ensenyament.

Els artistes i crítics catalans que no són partidaris dels concursos i són fervents defensors dels encàrrecs directes, estan d'enthorboun. El motiu no és altre que l'encàrrec que ha fet la comissió d'homenatge a Francesc Layret a l'escultor Frederic Maris perquè realitzi el Monument que la comissió té en projecte d'erigir a la memòria de l'esmentat polític.

Aquest monument serà una cosa meravellosa, que podrà fer pendut amb tots els altres que tenim a Barcelona i que quan hi hagi un Ajuntament que tingui una mica de sentit estètic, hauran de pensar en tirar-los a terra.

Però, deixem parlar un membre de la comissió, amb les seves pròpies paraules, que transcrivim de La Bomba:

«Podia dir que el monument ja està en vies d'execució i que ha estat confiat a l'escultor Frederic Maris, un català de soca-tronc que comença a fons l'obra que perseguí en vida Layret. Creiem que el monument, sola el punt de vista artístic, és una obra que representa la materialitat, que és la figura superior del grup. Al seu voltant hi ha el camperol català que deserta el raig de sol que li arriba; hi ha la de l'òrber fàbric, més reposat i més serà davant la lluita; hi ha finalment una tercera figura que representa la Materialitat.

«Al peu del frontis un medalló amb l'efígie de Francesc Layret. El nom i els anys del seu naixement i el de la mort. Tot plegat, un agrupament senzill, sense entarcs, que creiem causarà excel·lent impressió.

«La veritat, trobem que si el monument està en vies d'execució, com diuen, ens trobarem el dia menys pensat amb un germà petit del d'en Pi i Margall que el nostre primer ajuntament republicà va tenir l'encert d'arrecuar i substituir-lo pel que s'està construint actualment, cosa que ens evitarà la vergonya de veure'n el capdamunt del passatge de Gràcia.

«L'estil «negre» encara té adeptes, pel que es veu, i l'estil de la república és ben lluny, certament, de constituir-se en mans dels senyors Maris i Tarrach — un altre escultor que participa de les adinacions sense coneixes.

«Ah, i la Generalitat ja ha donat vint-cinc mil pessetes pel monument a Francesc Layret.

Els nous guardadors de l'ordre públic

La portera i el «sereno» fan declaracions

Quan l'aire dia el repòter sortia de casa, sorprenent un conciliabul dintre el quiosc de la portera. Darrera l'ascensor, la portera i el «sereno» del barri sostenien un diàleg amadíssim que nosaltres ens creguem en l'obligació d'interrompre. La portera, com de costum, no ens deixà badar ni beca:

«Estem conintunt la junta de Seguretat.

Ara, intervingué el «sereno»: — La era hera que els nostres mèrits lessin reconeguts. El senyor Macià, en les seves declaracions de dimarts passat, ha reivindicat les nostres figures. La portera i el «sereno» semblaven dos personatges de sainet, propis a tota mena de burles. Ningú no s'adonava que són dos puntals de la societat. Sort que el senyor President de la Generalitat, atent sempre al batec del cor dels humils, ha posat les ceses a lloc.

Així, el país pot refiar-se de vostres...
En absolut ens diu la portera — Constituits nosaltres en junta de Seguretat, l'ordre restaria assegurat del tot. Jo vine d'anys mantenint la tranquil·litat de l'escala. Pue, doncs, mantéu també la tranquil·litat de tot Barcelona. Penso donar una bona escombrada i netejar la ciutat. Això, sap?, són les mesures preventives a les quals es referia el senyor Macià.

— Vostre preguntàrem al «sereno» — què pensa fer?
La meua missió és molt complexa. La gent creu que només serveixo per a anar a la processó i per a passar la dècima per Nadal. Però ara, investit de l'autoritat, tothem comprendrà l'altíssima missió social del xuto i del fanal.

«Vostre també és partidari del sistema preventiu?
En sóc un gran entusiasta. La repressió porta molts disgustos. Jo tinc uns plans meravellosos. Ho de pensar que en proposo endolcir les lluites socials. Tan bon punt pugui, el primer que farei serà reunir tots els anarco-sindicalistes i començar a reparitir-los amissos...

La qüestió és tenir crèdit

Fa un quant temps hi havia al carrer de Pelai, una Caixa de Crèdit, al mateix pis, de la qual, a la porta del davant, hi tenia el despatx el seu assessor jurídic, diputat al Parlament de Catalunya, no al d'Espanya, s'entén.) Caixa de Crèdit molt ben situada, segons deien els seus directors, no pas precisament pel carrer que ocupava, però que, malgrat això, se n'ana al cel després d'un cert rebombori.

Però ara el Parlament de Catalunya ha aprovat un projecte de Caixa de Crèdit Agrícola que podrà tenir filials particulars.

Felicitem sincerament els estadants del pis del carrer de Pelai.

Notes de Societat

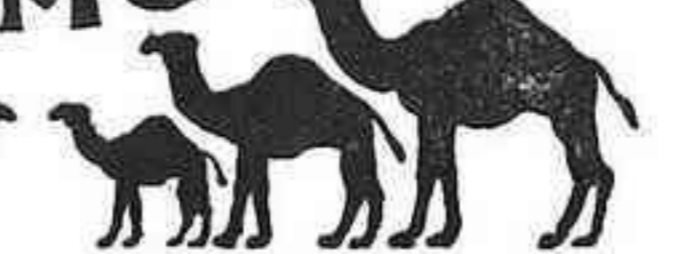
Ha sortit cap a l'Ametlla del Vallès l'il·lustre pobon Joan A. Maragall.

D'adrecia al mateix fresquívoll pobble i amb la mala intenció de sojornar-hi moltes setmanes hi ha estat tramés

G. ALOMAR VIES URINÀRIES. — Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric.

Bàlmes, 4. C. excelsió 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fax. de 10 a 12

CIGARRILLOS CAMEL

EL LECTOR DE «LA HUMANITAT» — Pepeta! Ja he pogut llegir dues ratlles! Ahir al carrer del Rec, un home va mossegar un gos.

ARQUES SOLER INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET ALDANA 315 BARCELONA Tel 31853 MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 Tel 16119